

Jaromír Marek

Doba chemlonová

Jak jsem přežil socialismus,
svoji rodinu a Brno

Host

© Jaromír Marek, 2023

Cover photo by BrAt82 / Shutterstock.com

© Host — vydavatelství, s. r. o., 2023

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-1621-6 (PDF)

ISBN 978-80-275-1706-0 (ePUB)

ISBN 978-80-275-1707-7 (MobiPocket)

Byl konec zimy roku 2020 a já jsem třetím rokem pracoval v Londýně jako rozhlasový zpravodaj. Brexit byl za námi a zdálo se, že se to šílené pracovní tempo na chvíli zklidní. A že konečně budu mít čas na dovolenou. Londýnská zima je sychravá, a tak jsem odletěl do Indie. Jezdím tam skoro třicet let a těšil jsem se, že tentokrát nepojedu nic točit, psát ani vysílat. Jen se procházet městy, objíždět památky a snad se i koupat v moři. A také si užít toho, že z Londýna se dá do Bombaje letět přímo a bez přestupů. Protože můj psí přítel Mikeš není příliš samostatný, do Londýna přiletěla z Brna moje maminka, aby mu dělala společnost.

Ve zprávách z čínského Wu-chanu se už ozývalo slovo „koronavirus“, stejně jako ostatní jsem si ale nedokázal představit, že by z tohoto mraku zapršelo. Vždyť všechny ty ptačí chřipky a eboly se ukázaly být spíše mediálními než reálnými strašáky. Jen jsem však přiletěl do Indie, všechno to začalo. Několik málo hodin po přistání země zastavila přílety ze světa a nastal zmatek. Nikdo nevěděl, co bude. Výlet do Indie se změnil v nekonečný závod v posouvání termínu odletu a v nepřetržité telefonování s kanceláří společnosti Air India. Nakonec tam přestali brát telefon a já jsem byl rád, že se mi podařilo se ze země vůbec dostat. Seděl jsem

v jednom z posledních letadel, která ještě odletěla. Pak se Indie na měsíce odstříhla od světa. Globální pandemie záhy dorazila i do Londýna a celé Británie! Život utichl, všechno se zavřelo a letadla zůstala sedět na zemi. A moje maminka v mém londýnském bytě! Z plánovaných čtyř týdnů se staly čtyři měsíce!

Čas se vlekl jako zcukernatělý med a každý únik se hodil. Abych přešel neodvratitelné ponorkové nemoci, usedal jsem ve volných chvílích na balkon a psal a psal. Lovil jsem v paměti a občas s mámou konzultoval staré a banální historiky. Zasuté vzpomínky se začaly vynořovat jedna za druhou, jako by někde čekaly, až přijde jejich čas. Upřímně, žádná z nich není důležitá, některé jsou možná zaznamenáníhodné, většinou jsou to ale naprosté pitomosti. Vznikl proto žánrový paskvil, jehož cílem je jediné: připomenout sobě a snad i jiným, jak jsme žili a po čem jsme toužili.

To, že se většina děje odehrává v sedmdesátých letech dvacátého století, bylo dáno shůry. Do té doby jsem se prostě narodil. Nějaká dobrodružství a úsměvné historiky by moje rodina prožívala v kterékoliv době. Okolnosti onoho podivného času, který dnes nazýváme normalizací, však opepřily postavy i děje dodatečnou bizarností. Ta se však vyjevuje až zpětně. Tehdy člověk nevnímal, jak komická a zároveň temná doba to je. Těšil se z drobných, opravdu drobných radostí a žil, jak to šlo. Kulisami byly studená válka a upachtěné budování rozvinutého socialismu, který byl tak rozvinutý, že jej provázela všeobecný nedostatek. Byla to doba temná a beznadějná a zároveň naivní i trochu legrační. Záleží na úhlu pohledu. Rozhodně bych se do ní nechtěl vracet, a to i přesto, že je spojena se zlatým věkem mého dětství.

Postavy, které se objevují v této knížce, byly kdysi z masa a kostí. Mým cílem nebylo kohokoliv hodnotit, posuzovat a už vůbec ne odsuzovat. Proč taky? Navíc historka je svatá a kdo ví, jak to bylo doopravdy? Kdyby tyto řádky četl můj děda Bohumil, určitě by je lakonicky zhodnotil slovy: „Co to je? Tři kamínky pod vodó?“ Tímto obratem označoval něco banálního a zbytečného. A měl by možná pravdu. Ale občas — nejen během pandemického bezčasí — je pro nás důležité i to banální a zbytečné.

U nás na pavlači

Je mi tak dva a půl roku a sedím na nočníku v kuchyni. Dopělí koukají na obrazovku, kde se vlní neurčité černobílé stíny. Ve vzduchu je cítit vzrušení.

„Mirečku, podívá se. To só lidi na Měsícu!“

Neil Armstrong a Buzz Aldrin vstoupili na měsíční povrch v červenci roku 1969 v půl čtvrté ráno českého času. Díky partyzánštině techniků vysílala historický okamžik živě i Československá televize, jednalo se o neplánovaný a patřičnými orgány neschválený přenos. Je ovšem nepravděpodobné, že bychom sledovali vysílání uprostřed noci. To, co si pamatuji, byl spíše záznam, který Československá televize odvysílala tentýž den odpoledne. Dějinná událost mě zaujala natolik, že jsem ve svém útlém věku zformuloval krátkou říkanku, která se uchovala v rodinné ústní tradici.

„Letěla raketa na Měsíc,
letěla dolů,
zlámala nohu!“

Dadaisté by zaplesali! I moje druhá nejstarší vzpomínka je spojena s televizí. Dodne si vybavuji hrůzu, kterou ve mně vyvolávala bílá maska Široka v televizním seriálu o Rychlých

šípech. Ten obraz mě přitahoval a děsil zároveň. A to tak silně, že se mi do paměti nesmazatelně vryl i přístroj samotný. Bavíme se o době, kdy byly televize i rozhlasový přijímač uctívány skoro jako kultovní předměty. Pokaždé když se televize vypnula, důkladně se přikryla přehozem. Jako monstrance. Naše televize Tesla Mimosa byla dřevěná bedna s okrouhlou obrazovkou a ovládacími knoflíky na pravém boku. K nim jsem ovšem přístup neměl. Právo sahat na ně získával v naší rodině člověk až s nabytím plnoletosti. A to ještě jen čistě teoreticky. Babička Růžena, která byla díky své sveřepé povaze faktickou hlavou rodiny, to viděla jasně: „Kručením knoflíků se přístroj darmo kazí a láme.“

Naštěstí Československá televize tehdy vysílala jen jeden jediný program, a tak nebylo nutné ničím „krótit“ a přeladovat. Televizor zakoupil strýc Bohumil poté, co na něj celý rok vydělával na brigádě v ostravských uhelných dolech. Když se odstěhoval, přístroj odprodal rodičům. A tak Mimosa kralovala na policice připevněné ve zdi nad otopným těletem. Jako dítě jsem se té pohovce vyhýbal. Obával jsem se, že se police vytrhne ze zdi a televize, která vážila skoro třicet kilo, mě rozdrtí. Nerozdrtila. Police byla pevně zasádrovaná v silné zdi. Protože televize byla hned vedle dveří, trůnila na ní ošatka s toaletním papírem připraveným na cestu. Byt, ve kterém jsem bydlel do svých pěti let, totiž neměl ani koupelnu, ani vlastní toaletu. Ta byla na chodbě a sdíleli jsme ji společně se sousedy. V sedmdesátých letech minulého století to pořád nebylo nic neobvyklého. V zemi se čile budoval socialismus, řada lidí ale stále žila stejně jako před sto lety. Když jsem se narodil, v jednopokojovém bytě na pavlači nás přebývalo vskutku hodně. Dědeček Bohumil, babička Růžena, máma

Marta, otec Jaromír a já. Byt přitom sestával jen z kuchyně a ložnice. Tam jsme spali všichni. Vlastně už ani nevím, jak jsme se tam vůbec vešli. Jak soužití tří generací na čtyřiceti metrech čtverečních probíhalo, to si ani nechci představovat. Nakonec je vlastně zázrak, že jsem vůbec na světě. Narodil jsem se asi rok po svatbě, ale je skoro jisté, že moji rodiče nebyli sami doma ani sekundu. Však si také tátovi kolegové v práci dělali legraci, kde ke svému synovi přišel, když musí noc co noc spát společně s tchánem a tchyní.

Na svět jsem přišel v lednu roku 1967. Na politické scéně se oteplovalo a blížilo se pražské jaro, v Brně ale mrzlo, až praštělo. Teplota padala ke čtrnácti stupňům pod nulou a rodiče si mě vezli domů v kožešinovém pytlí. Doma, to bylo v bytě v posledním, čtvrtém patře pavlačového domu na Starém Brně. Byl to činžák z přelomu devatenáctého a dvacátého století. Jak v té době Brno upevňovalo pozici jednoho z průmyslových center rakousko-uherské monarchie, rostly podobné domy jako houby po dešti. Jejich hlavním úkolem bylo ubytovat co největší počet dělníků, kteří se sem stěhovali za tovární práci. Žádný luxus nečekali a tyto pavlačové domy jim ho ani nenabízely. Z ulice přesto vypadal dům docela honosně, měl karmínovou fasádu kombinovanou s režným zdivem béžové barvy a svou mocnou silou mě fascinovaly mohutné červené vstupní dveře, které byly tak těžké, že jsem je dlouho nedokázal sám otevřít. Nade dveřmi bylo kulaté okénko, ve kterém z lepších časů zůstalo pár tabulek barevného skla. Nebyl to rozhodně žádný měšťanský dům, od počátku byl projektován

jako levné dělnické bydlení, ale přesto měl v sobě jakousi noblesu. Tradovalo se, že ve vstupní hale bývala zdobná kovaná mříž. S nadšením Indiana Jonese jsem později v dlažbě objevil kovové patky, ve kterých mohla být mříž vsutku upevněna. Jestli tam někdy opravdu byla a jak případně vypadala, to už si nikdo z nájemníků nepamatoval.

Místo, kde byl dům postaven, muselo mít ve své době jistý romantický nádech. Přímo před ním totiž protékal Svratecký náhon. Uměle vybudovaný vodní tok, který se z řeky Svatky odpojil v oblasti dnešního velodromu v Pisárkách a tekl přes Staré Brno a Mendlovo náměstí a za Dornychem se vléval do Svitavského náhonu a záhy do samotné řeky Svitavy. Po staletí přiváděl vodu do středověkého Brna a poháněl mlýny Starobrněnský i Lamplův, který později na prostranství pod Petrovem vystřídal městské lázně. Staré Brno bylo ve své době opravdovým vodním městem. Kanál obtékal Mendlovo náměstí, kde napájel sádky s rybami a později koupaliště. Jak je patrné ze starých fotografií, vodní tok protékal doslova mezi domy, ze kterých se často dalo nastoupit přímo na loďku. Díky množství mostů a lávek se čtvrti říkalo Malé Benátky. Vodní tok začal postupně mizet v kanalizaci a v roce 1961 se pod zemský povrch skryla i poslední část náhonu, která protékala před naším pavlačákem. Na místě Svrateckého náhonu vznikla silnice. Zůstal jen název ulice: Rybářská. A zůstaly také vzpomínky. Na březích i na hladině Svrateckého náhonu prožila dětství moje máma. Jako dítě se v něm v létě koupala a plavila v neckách, v zimě na něm s ostatními bruslila.

Středem Rybářské ulice protékal do roku 1961 Svratecký náhon. Potom zmizel v potrubí a na jeho místě je silnice. Náš dům na snímku není, je o jedno číslo popisné vpravo.

Náš byt byl stejný jako stovky bytů v podobných pavlačových domech po celém Brně. Do kuchyně se vstupovalo prosklenými dveřmi rovnou z pavlače. Na stropě visela silná zářivka, a když se otočilo vypínačem, nejprve se rozblíkala jako stroboskop a pak zalila prostor nepříjemně bodavým bílým světlem. V kuchyni vlevo za dveřmi byla již zmíněná televize a pod ní oتمان. Ten sice nechal dědeček vyrobit na míru, jenže špatně změřil zádveří. Pohovka byla příliš široká, a když se postavila na místo, nedaly se vstupní dveře otevřít. Řešení se záhy našlo. Zeď byla naštěstí tak silná, že do ní děda vysekal asi dvacet centimetrů hlubokou kapsu, do které divan zasunul. Na oتمان navazovaly v těsném sledu skříň a kredenc. Ty se mi líbily: byly bílé, s červeně natřenými nožičkami. Na kratší stěně pokoje byly dveře do

ložnice a pak už jen plynový sporák a kamna. Nad nimi trůnil dědečkův výtvar, na který byl nesmírně hrdý. Byla to dvojice trpaslíků řezajících dřevo. Samozřejmě jen jako. Na úzké dřevěné podložce byly připevněny dvě ploché figury trpaslíků. Ručky měly tvořené soustavou jednoduchých kloubů a vypadaly trochu jako loutky javánského stínového divadla. Oba permoníky spojovala papírová oblouková pila, kterou neúnavně řezali polínko. Pohon zajišťovala vrtule, umístěná na vrcholku plochého stromu. Horký vzduch vzlínající od kamen vrtuli roztáčel a pomocí zalomené hřídele pohyboval dvojicí permoníků. Dílko dědeček kdesi odkoukal, a protože byl profesí zámečnický, trochu je vylepšil. Zejména byl pyšný na vrtuli vyrobenou z ohýbaného plechu. Předloha měla totiž jen papírové lopatky zapíchnuté do špuntu od vína. Sláva neúnavně pracovitých trpaslíků se brzy rozšířila, dědeček přijímal objednávky a sestavu urputně řezajících skřítků vyráběl a prodával. Z reklamních důvodů měl proto doma nad kamny umístěny hned dvě sady pidimužíků nad sebou. Málokterá návštěva odolala. Mám takový pocit, že si je objednal i dědův známý, který měl doma plynové topidlo. To však vrtuli pohánějící permoníky roztočit nedokázalo. Zato v našich uhlových kamnech se topilo mocně a trpaslíkům ručky s pilkami jen kmitaly. Dědeček byl i autorem léčebného přístroje, za který by se nemusel stydět ani Thomas Alva Edison, případně Jára Cimrman. V německé dřevěné bedničce od střeliva s nápisem *Heeres Munition* se dodnes skrývá léčebná bomba. Podomácku vyrobený přístroj k elektroléčbě. K bakelitové desce je přimontován transformátor, dvě porcelánové pojistky a především základ celého zařízení: cívka. Vše je pospojováno látkou izolovanými vodiči. Vtip byl v tom, že do

jedné ruky se uchopil vodič a druhým vodičem si pacient přejížděl po léčeném údu. Intenzita blahodárného elektrického proudu se měnila cívkou a pro lepší výsledek byly oba „živé“ konce opatřeny bandáží, která se během aplikace namočila ve vodě. Nemusím zdůrazňovat, že použití přístroje nebylo zcela bezpečné. Nicméně dědeček si liboval, že mu pomáhá léčit revma, a malověrným, kteří se zázračného přístroje obávali, se smál.

Do obytné kuchyně se vešel pouze stůl se dvěma židlemi, a až teď mi dochází, že naše rodina se k němu nikdy nemohla posadit najednou. Na stěně zbylo už jen místo pro chladničku, která sloužila jako podstavec pro klec s papouškem. Na polici nad ní kraloval obří rozhlasový přijímač. Nepamatuji si, že by přístroj někdy někdo pustil. Zato mám v živé paměti slavnostní okamžik, kdy do obytné kuchyně zavedli rozhlas po drátě. Byl to jakýsi vzdálený předchůdce kabelové televize. Do dřevěné bedýnky na zdi přicházel signál kabelovým rozvodem. Výhodou zařízení bylo, že příjem byl čistý a nerušený. Naopak za jistou nevýhodu by bylo možné považovat fakt, že zařízení vysílalo jen jedinou stanicí. O tom, která to bude, rozhodoval Československý rozhlas, respektive vedení strany a státu. Celý systém, který předpokládal zadrátovat většinu bytů a kanceláří, byl převzat ze Sovětského svazu a primárně měl sloužit potřebám civilní obrany, v případě mobilizace či vyřazení vysílačů z provozu nepřátelskými armádami. V době míru potom celá soustava přenášela vysílání stanice Praha. Ono to nakonec bylo jedno, protože všechny tři rozhlasové stanice, které byly tehdy v éteru, stejně vysílaly skoro totéž. Z hlediska režimu měl „dráták“ ještě jednu nespornou výhodu. Protože přístroj měl jediný

ovládací knoflík — hlasitost —, nesváděl nezbedné občany k tomu, aby se pokoušeli naladit a poslouchat některou ze závadných a podvratných vysílaček, jako byla Svobodná Evropa nebo Hlas Ameriky. Tady se prostě otočilo knoflíkem a přístroj začal bez reptání přehrávat nadšené budovatelské pochody a ideologicky nezávadné zprávy.

Zbývala už jen zeď přiléhající k pavlačí. V rohu bylo umyvadlo s kohoutkem a věčně ledovou a silně chlorovanou vodou a vedle něj starý šicí stroj. Na něm sice nikdo nikdy pořádně nešil, ale když jsem byl trochu starší, občas mi dovolili si na něm naprázdno zašlapat. To bylo radosti! Výzdobu obytné kuchyně obstarávala celuloidová figurka Švejka, zelená plastová silueta Hurvínka a loupežník Rumcajs, který byl i s bambítkou vytvarovaný z nabarveného drátu.

Druhou a zároveň poslední místnost bytu tvořila ložnice. Ani ve skladšti nábytku nemohlo být napěchováno více skříní a postelí než tady. Do jediného pokoje se musel vejít gauč, na kterém spali rodiče, moje postýlka (samozřejmě šlo o tutéž postel, ve které o dvacet let dříve lehávala moje máma), manželská postel prarodičů s nočními stolky a psychou: velkým zrcadlem na nízké skřínce, což bývala nezbytná výbava většiny prvorepublikových ložnic. Do úplného výčtu nábytku chybějí ještě čtyři masivní šatní skříně. A protože pokoj sloužil zároveň i jako sklad potravin, byla tam i police s moukou, cukrem a rýží. Zavařeniny všeho druhu stály v řadách nahore na skříních. Aby se potraviny nekazily, v ložnici se ani v nejtřesकुतějších mrazech netopilo. Vlastně tam ani žádná kamna nebyla. Když venku mrzlo příliš, vpustilo se do ložnice trochu teplého vzduchu dveřmi z kuchyně. Protože okno ložnice vedlo přímo na sever a sluneční svit tam nepronikl

ani uprostřed léta, věčný chlad v místnosti si nijak nezadal s krasovou jeskyní. To nejvíce oceňovaly vánoční kaktusy, které každou zimu pravidelně rozkvétaly. Lidé se však museli bez ohledu na roční dobu na noc zastlat těžkou pěřovou příkrývkou neboli duchnou. Už od raného dětství jsem byl takto připravován na všechny budoucí energetické krize. Okno sice sluneční paprsky do ložnice nevpuštělo, vedlo ale do ulice a toho se muselo využít. Dědeček Bohumil tudíž vyrobil drátěnou ohrádku, kterou připevnil na vnější okenní parapet. Tam jsem jako dítě celé hodiny sedával na polštářku a pozoroval cvrkot pod sebou. Myslím, že ani italský horolezec Reinhold Messner netrávil první roky svého života na římse ve výšce čtvrtého patra. Škoda že jsem této horolezecké průpravy později nevyužil. Osmitisícovky se mohly třást strachy!

Z pavlače nebyl nijak zvlášť působivý výhled. Přímo před námi se totiž rozprostíral rozsáhlý areál továrny, který vedl až k ulici Poříčí a k samotné řece Svatce. Z útrob závodu se dnem i nocí ozýval rachot, lomoz a břinkání. Místní nazývali fabriku plechárnou a lisovalo se tam nádobí: pekáče, mísy a talíře. V hale, která přiléhala ke dvorku, se za ohromného dunění rodily plechové koupelnové vany. Malý komínek, který trčel přímo naproti pavlači, občas vypustil barevný obláček. To asi když se vyráběla barevná vana na export. Zato z vysokánského továrního komína, který vévodil sousednímu oděvnímu závodu, vycházel poctivý černý kouř. Jednu dobu pod komínem zatápěl můj dědeček Bohumil, když si tam coby důchodce přivydělával jako topič.

Nevzhledný průmyslový areál ale nebyl nekonečný. Jeho konec sice z pavlače vidět nebyl, ale my jsme dobře věděli, že za ním je řeka Svatka. Ta k nám posílala armády rorýsů a racků. Přilétali s večerem a pořádali koncert svištivých „srííí-srííí“ a chraptivých „kriiik-kriiik“, které se mísily se zvuky továrny. Tehdy se to tak ještě nenazývalo, ale byla to vlastně pravá industriální romantika.

Když jsem se narodil, bylo mámě Martě dvacet let. Na fotografii je dobře patrný výhled z naší pavlače: v dálce Petrov, v prvním plánu industriální romantika takzvané plechárny. Tedy závodu Sfinx.

DOBA CHEMLONOVÁ

Když si člověk odmyslel, že stojí na poněkud vetché pavlači, a pohlédl pod sebe do hloubky čtyř pater, spatřil tam malou zelenou oázu! Dvůr s košatými stromy, květinami a záhonky zeleniny. Na dvorek se vstupovalo ze suterénu domu. S každým schodem tam sílil puch sklepa plného uhlí a plísně. Pak se ale otevřely dveře a člověk vyšel na čerstvý vzduch dvorku. Jako když buddhista vystoupá temnými uličkami na vrchol stúpy a zažije pocit nirvány. Mezi partajemi v domě se tradovalo, že kdysi prý měl dvůr parkovou úpravu, dokonce s fontánkou. V době mého dětství už ovšem nebylo po vodotrysku ani stopy. Dvorek byl zcela prozaicky rozparcelován na záhumenky, jejichž hranice byly pečlivě vyznačeny cihlami a obrubníkem z láhví od piva, zapíchnutých hrdlem do hlíny. Na záhoncích pěstovali obyvatelé domu zeleninu i květiny. Zcela jasně vidím vesele barevné hledíky a kosatce. A nejen to, na dvorek se vešly i dvě meruňky, jabloň a planá třešeň. V mých dětských očích byl dvůr divočinou s mnoha tajemnými a neprobádanými kouty. Džungle na jedné straně končila tovární zdi, na které byly přilepeny jednoduché dřevěné boudy. Toužil jsem po tom, abych se do jedné z nich mohl nastěhovat a žít v ní. Tyto přístavky, navozující atmosféru bombajských slumů, měly zcela praktický účel: kromě haraburdí skrývaly i zásoby dřeva na zátop. V bytech se totiž topilo uhlím. To se skladovalo v temném sklepě, a než se s ním nájemníci vydali na cestu do svých pater, přihodili do kbelíku pár čerstvě našťípaných třísek. Úplně cítím tu vůni.

Jednoho roku však aroma hledíků a pach dřeva přebilo něco mnohem silnějšího. Přišla tak krutá zima, že ve zdi zamrzly odpadní trubky. Toalety se totiž nacházely nad sebou v jakémsi přístavku vystrčeném z domovní zdi. Odborně se

mu, myslím, říká věž. A protože od obytných, a tedy vytápěných prostor byly vzdálené jen pár metrů, vinou krutého mrazu stoupačky zamrzly. Přišlo se na to v okamžiku, kdy obsah záchodových mís přestal odcházet patřičným potrubím a začal se rozlévat po schodech. Bylo jasné, že toalety jsou mimo provoz. Domácnosti tak byly zcela ochromeny. Co teď? Tady byla každá rada drahá. Nejprve se nájemníci obrátili na domovní správu, v bláhové naději, že jim nabídne nějaké řešení: v ideálním případě dočasné náhradní ubytování. Úředníci se zmožili jen na radu vskutku knížecí: „Nefungují vám záchody? Choďte na toalety do nedalekého hotelu Voroněž!“

Tento hotel vyrostl krátce předtím naproti nedalekému areálu brněnského výstaviště. Obří budova postavená v duchu končícího brutalismu vznikla na základě maďarského projektu s využitím švédských technologií. Po svém dokončení dostal hotel poněkud podlézavý název Voroněž podle ruského družebního města. V té době to byl jeden z nejlepších hotelů ve městě. Už vidím, jak by byli jeho návštěvníci i vedení hotelu radostí bez sebe, kdyby se mezi zahraniční hosty začali mísit poněkud svérázní obyvatelé domu číslo 39 v Rybářské ulici. Ti se jako ryba ve vodě cítili leda tak v pivovarské hospodě nebo v nedalekém bufetu U Napoleona, avšak rozhodně ne v interhotelu. Ani samotným partajím se návrh příliš nezamlouval. Jiné řešení ale vlastník a správce domu nenabídl, a tak se k situaci postavil každý nájemník po svém. V umyvadlech v kuchyních voda stále tekla, ba i odpad byl funkční. Jedna starost byla tedy vyřešena. A ta další? Dědeček přišel s řešením, které nejméně o dekádu předešlo brněnskou spalovnu odpadů: do novin a šup s tím do roztopených

kamen! Většina ostatních sousedů ale takto důvtipná nebyla. Těž pracovali s denním tiskem, ovšem jediné, co je napadlo, bylo vyhodit naplněné noviny z pavlače rovnou na dvůr. Nechtějte vědět, jak to tam vypadalo na jaře. To se prosím psal rok 1979!

V jednom ze suterénních bytů bydlela rodina Fillova. Živoucí důkaz nedávné existence německé menšiny v Brně. Dlouho jsem to vůbec nechápal. Kde se, proboha, v našem domě vzali Němci?! Ty jsem přece znal jen jako padouchy ze sovětských válečných filmů, kterými své diváky neúnavně zásobovala Československá televize. Němci v mých očích patřili výhradně do Německa, případně do temných bažin historie. Nikoliv však k nám na dvůr.

Od konce války a od odsunu německého obyvatelstva neuplynulo tehdy ani třicet let, povědomí o historických souvislostech však bylo zcela ztraceno. Německý živel byl přítom v Brně mimořádně silný a početný. Při posledním sčítání lidu před první světovou válkou, a tudíž i před vznikem Československa, se v Brně k německé národnosti přihlásilo dvakrát více lidí než k české. Brno tedy bylo více německým než českým městem. Byl to tedy více Brünn než Brno. Německé obyvatelstvo žilo především ve středu města a na jižních předměstích, Češi obývali zejména okolní vesnice jako Královo Pole či Komín. Německá menšina, tedy většina, pardon, žila v Brně už od třináctého století a přiznejme si, často to byli právě brněnští Němci, kdo byl nositelem pokroku. Jsou vám povědomá jména jako matematik Kurt Gödel, architekt Adolf

Loos, fyzik Ernst Mach nebo zakladatel genetiky Gregor Mendel? To všechno byli příslušníci německé komunity. Ta dala Brnu i množství podnikatelů. Soužití obou skupin obyvatelstva ukončila nacistická okupace a na konci války byli Němci vnímáni už jen negativně. Po prožitých válečných hrůzách to nejspíš bylo pochopitelné, nic to však nezměnilo na tom, že na kulturním, průmyslovém i architektonickém rázu města se generace brněnských Němců podepsaly zcela nesmazatelně. Dnes chodíme kolem domů, které postavili a obývali příslušníci německé většiny. Frekventovaná Husova ulice byla postavena jako Elisabethstrasse čili Alžbětina třída, pojmenovaná podle manželky císaře Františka Josefa I. Takzvaný Červený kostel, který stojí v jejím čele, sloužil coby Christuskirche (Kristův kostel) německým protestantům. A co teprve nedaleko stojící cihlová budova, která dnes nese název tělocvična Pod Hradem? Tu postavil někdejší brněnský německý tělovýchovný spolek Turnverein. A to ve stylu severské neogotiky.

Podobných zapomenutých stop je ve městě stále mnoho. Dnes už o nich opět leccos víme, v době mého dětství to však bylo naprosté tabu a jako kluk jsem udiveně procházel kolem hrázděných domů s věžičkami a sloupovím, které na první pohled jako by patřily do jiného světa. Nemohl jsem pochopit, kde se v mém městě vzaly. Koneckonců i sestra mé babičky žila ve vilce, která, jak se v rodině říkalo, „byla konfiskátem po Němcích“. Vůbec jsem tomu nerozuměl. Později, vyzbrojen znalostmi z dějepisu, jsem se domníval, že přítomnost oněch Němců nějak souvisela s okupací a světovou válkou. Proč se ale říká „po Němcích“? Vždyť před nimi v těch domech musel někdo žít? Ani ve snu mě nenapadlo, že německá komunita byla v mém rodném městě po staletí. O odsunu Němců po

válce, známém pod přílehlavějším názvem brněnský pochod smrti, jsme se v dějepise samozřejmě neučili. Brněnští Němci prostě zmizeli a záhy se vytratili z historické paměti. Tak jako džungle pohltí chvíli neobývané lidské sídlo, tak český živel překryl a spolkl vše německé. Zbyl jen podivný jazyk zvaný hantec, který v sobě řadu zkomolených německých výrazů zakonzervoval. Ještě v sedmdesátých letech ale bylo možné na některé příslušníky německé komunity přece jen občas narazit. Stačilo mít oči otevřené a chtít.

Byl jsem příliš malý, než abych se zajímal o osudy rodiny Helmuta Filly. Víím jen, že v padesátých letech, kdy se moji prarodiče do domu nastěhovali, tam manželé Fillovi už žili. Bydleli v suterénním bytě, do kterého se vstupovalo přímo ze dvora. Uvnitř prý běhali potkani, kteří v hojném počtu obývali přílehlý sklep. Zahrádka před bytem ale vypadala rozkošně. Pod ovocným stromem stála lavička, kolem byly záhony květin a na dřevěné tyčce se otáčel barevný větrník s korouhvičkou. Jaká byla profese starého pána, nevím. Všichni jej znali už jako důchodce. Jeho manželka, poněkud vychrtlá a kostnatá dáma, prý pracovala jako úřednice v Uhelných skladech. Na ulici ji nebylo možné přehlédnout, na hlavě nosila šátek a na něm klobouk. Mluvila až přehnaně precizní češtinou, jako by snad chtěla zakrýt svůj nečeský původ. U nich doma ale zněla jen němčina, a občas i pěkně nahlas. Vzpomínám si, jak se jejich hádky v cizím a nesrozumitelně tvrdém jazyce nesly až do našeho čtvrtého patra. Když manželský svár přesáhl meze únosnosti, ozvalo se odkudsi z pavlačí laskavě vlastenecké napomenutí: „Držte huby, vy kurvy německý!“

Manželé Fillovi měli adoptivní dceru Margitu. Té se ujal někdy uprostřed války. Nevlastní dítě vychovávali velmi

přísně. Když měli pocit, že se jako dospívající dívka příliš hrbí, přivázali jí na záda kuchyňské prkýnko, aby ji donutili chodit pěkně zpříma. Margita byla zřejmě temperamentní děvče, a čím byla starší, tím jejích střetů s rodiči přibývalo. Když přetáhla večerku, nepustili ji domů a musela spát v psí boudě na dvoře. Ta bouda původně patřila našemu psovi: drobné fence křížence německého ovčáka. Jenže fenka se brzy přestěhovala nahoru do bytu, a její obydlí tak bylo k dispozici. Když Margita dospěla, pracovala jako pokojská v nově postaveném hotelu Voroněž. Tam se zpravidla ubytovávali valutoví cizinci přijíždějící do Brna na veletrhy, a mladé ženy tam proto hledaly práci s opojnou vidinou, že nějakého pracháče ze Západu klofnou. To se také Margitě podařilo a uprostřed hluboké normalizace se šťastně provdala do Švédska. Za rodiči do Brna pak zajížděla i s mužem. Jednou, asi aby ušetřili za hotel, se manželé ubytovali na pár dní v bytě mých prarodičů, který se nacházel tři patra nad sklepním obydlím, kde Margita vyrostla. Poddaní švédského krále Karla Gustava, kteří sami měli domek kdesi na předměstí Stockholmu, se nastěhovali do bytu, kde veškerou hygienu zajišťovalo umyvadlo se studenou vodou v kuchyni a společná toaleta na chodbě. Na skříních v ložnici bublalo v láhvích kvasící rybízové víno a zamořovalo ovzduší štiplavou vůní. Těžko říci, nakolik se jim bydlení zamlouvalo. Samozřejmě že jsme po nich za tento luxus nic nechtěli, pár týdnů nato se ale v dopisní schránce objevilo oznámení „Na poště máte zásilku ze zahraničí“. Dorazil balík ze Švédska! Něco takového se může stát jen jednou za život! Pospíchal jsem tedy rozechvěle na hlavní poštu. Po zdlouhavé proceduře, kdy jsem musel vyplnit několik formulářů, jsem si krabici

dychtivě odvážel domů. Záhadně voněla a padal z ní tajemně hnědý prášek. Když jsme doma balík otevřeli, k našemu překvapení se z něj začalo sypat kakao! Zásilka ze Švédska obsahovala pár teplých ponožek, dvě bonboniéry a několik igelitových nákupních tašek s potiskem. Dnes by takový dar nikdo neoceníl, ovšem tehdy měla igelitka s cizokrajným nápisem cenu zlata. Veškerý obsah balíku byl doslova obalený kakaovým práškem. Kde se vzal? Sypal se z plechové krabice! Horliví agenti Státní bezpečnosti, kteří všechny zásilky z kapitalistické ciziny důkladně kontrolovali, plechovku s kakaem otevřeli a odřízli i hliníkovou fólii pod víčkem. Asi v kakaovém prášku hledali motáky se zašifrovanými zprávami či jinou diverzi. Krabici zase zavřít, to už v popisu práce asi neměli. Skutečnost, že balík řádně prošmejdili, se estébáci ani nesnažili nijak skrývat a otevřenou plechovku jednoduše mrskli mezi ponožky. Půl kilogramu jemného holandského kakaa se sypalo a sypalo. A co více, nadpozemsky krásná plechovka, na které dva kluci ve starodávném oblečení pouštějí na jezeře plachtenci, byla pomačkaná. Jako by na ni někdo schválně šlápl. Zatímco máma prala fusekle a čistila igelitky, táta lžičkou opatrně vybíral z rohů balíku rozsypané kakao a já vyrovnával pomuchlanou plechovku. Mám ji dodnes. A mám ji rád!

Dům v Rybářské ulici vůbec obývala opravdu zajímavá směsice nájemníků. Co osud, to námět na román. Už byla řeč o německé rodině Fillových. To ale nebyla zdaleka jediná partaj s německými kořeny. Na pavlači ve druhém patře bydlela paní

Suchá. Na svět přivedla celkem čtyři děti. V den, kdy Rudá armáda osvobodila Brno od nacistů, tedy 26. dubna 1945, se jí narodila dvojčata. Dívanky dostaly jména Jana a Valerie, po mamince. S jakými pocity vnímala jejich matka konec války, to se už nedozvíme. Víme ale, že nic dobrého ji vzápětí nečekalo. Ona sama byla sice Češka jako poleno, jenže otcem jejich dětí byl brněnský Němec, který válkou prošel v uniformě wehrmachtu. Do Brna občas přijížděl z fronty na dovolenou a činil se. Jestli se dožil konce války, to se nevědělo. Na každý pád zmizel. Zůstala jen jeho rodina. Nastala poslední květnová noc a dělníci brněnské Zbrojovky, kteří do posledních dní existence protektorátu pilně pracovali na zbrojních dodávkách pro německou Říši, zorganizovali divoký odsun německých obyvatel Brna. Příslušníci rudých gard se objevili i před bytem Valerie Suché. Češka Nečeška, do transportu musela i ona. Nic jí nepomohlo, že měla čtyři děti. Sbalili ji i s nimi. Nejstaršímu bylo šest let, dalšímu tři a půl roku. Nejmladší dvojčata byla stará něco málo přes měsíc. Provini-ly se tím, že jejich otec byl Němec, a za to musely být, z vůle lidu, potrestány. Brněnský pochod smrti patří mezi temné kapitoly našich dějin. Několik tisíc žen, dětí a starých lidí vyhnali z jejich domovů, sešikovali a ještě v noci donutili vydat se na pochod směrem k rakouské hranici. Spontánní akci, která byla hnána krvelačnou touhou po odplatě, chyběla organizace a pro starce a děti se nepočítalo ani s vodou, ani s lékařským dozorem, ani s přístřeším, a nakonec ani s jídlem. Zástup lidí, kterým docházely síly, se zastavil u Po-hořelic. Tam vznikl provizorní tábor. Kruté podmínky si vyžádaly svoji daň: malá Valinka, která měla sotva šest týdnů, zemřela. Po jistém čase stráveném v provizorním táboře

Šťastná doba, kdy pavlač tvořila celý můj svět. Za dveřmi v pozadí se skrývala chodba se společnou toaletou. Já však měl privilegium vlastního nočníku.

v Pohořelicích se mohla Valerie Suchá vrátit do Brna. Když ji rudé gardy a dělníci brněnské Zbrojovky hnali z města, měla čtyři děti. Vracela se se třemi. Skončila v jednopokojovém bytě v pavlačovém domě. Tam prožila celý život a její

dcera, která jako kojeneček přežila brněnský pochod smrti, tam nejspíš bydlí dodnes.

Dědeček s babičkou se do domu nastěhovali až na padesátých let. Na stejné pavlači už tehdy bydlela jistá paní Rossi. Říkalo se, že je prostitutka. Rodinné paměti na ni uchovávají jen dvě poněkud bizarní vzpomínky. Podle jedné z nich tvořily celou její garderobu dvě halenky a jedna sukně. Jak jsme to mohli vědět tak přesně? Nezapomeňme, že život na jedné pavlači znamenal takřka sdílenou domácnost. Oblečení si sousedka pravidelně prala a sušila na šňůře před naším oknem, proto jsme měli dokonalý přehled. Druhá vzpomínka hovoří o tom, kterak si dědeček Bohumil koupil jízdní kolo. Ovšem kam s ním? Před domem na ulici by dlouho nevydrželo. Sousedka Rossi se nabídla, že si je může zaparkovat v její ložnici.

„Vždyt tam určitě nemáte místo,“ namítal Bohumil. Jak se ocitl v ložnici sousedky s pověstí lehké ženy, to rodinné paměti neříkají. Zcela přesně ale citují reakci sousedky.

„Že nemám místo? Tak se podívejte!“ odvětila pryč a opřela se bokem o skříň. Ta se odšoupla přes půl pokoje. Byla totiž prázdná. To nás ale nepřekvapí, protože víme, že měla jen dvě halenky a jednu sukni. Bohumil nabídku přijal a své jízdní kolo v sousedčině ložnici opravdu odstavil. Jenže záhy mu začalo vrtat hlavou, zda neudělal chybu, a začal se o kolo strachovat. Vždyt sousedka je přece žena nevalné pověsti. Co když bicykl prodá? Co když mu ho zapře a nevrátí? Trapnost stranou, kolo šlo od sousedky pryč. Paní Rossi se záhy odstěhovala. Byt vyměnila s kolegyní z branže. Zmizela tak ze zorného úhlu mé rodiny a mizí i z tohoto vyprávění.